

1.09 Objavljeni strokovni prispevek na konferenci
1.09 Published Professional Conference Contribution

Silvijana Lukinić*, Ivana Posedi**

VREDNOVANJE GRADIVA Gdje prestaju obaveze stvaratelja, a počinju obaveze arhiva pri vrednovanju gradiva

Izvlaček:

Vrednotenje gradiva

Kje se končajo obveznosti ustvarjalca in pričnejo obveznosti arhiva pri vrednotenju gradiva

Glede na to, da se je v današnjem času s razvojem tehnologije poenostavila in pocenila izdelava velikih količin pisanega in elektronskega gradiva, je neizogibno tudi vrednotenje ustvarjalcev, to je redno izločanje gradiva z omejenim rokom hranjenja, tako da bi arhiv v bodoče prevzel samo gradivo s trajnim pomenom. V članku je obdelano stanje na terenu, s katerim se vodje zunanjih služb srečujejo pri vrednotenju gradiva in izdelavi popisa, ki so ga dolžni izdelati ustvarjalci.

Ključne besede:

arhiv, popisi, ustvarjalci, vrednotenje

Abstract:

Appraisal of Archives

Where do Creators' Obligations End and Archives' Obligations Begin?

Since the production of large amounts of written and electronic records has been simplified and grew cheaper with today's technology development, it is necessary for the creators to carry out the appraisal and regularly dispose material with limited retention periods, so that only the material of archival value is acquired by the Archives. The article discusses the situation in the field, which archivists encounter when they appraise records and make inventories, which the creators are obliged to do.

Key words:

archives, inventories, creators, appraisal

1 UVOD

Arhivi koji počinju djelovati kao samostalne ustanove u 18. st., više nisu samo ustanove u kojima se po pravilu trajno čuva, stručno obrađuje i daje na korištenje arhivsko gradivo,¹ već su svoju djelatnost proširili i na brigu o gradivu koje je u nastajanju, a "u Hrvatskoj je već krajem 19. stoljeća jasno naglašena povezanost pismohrane i arhiva, međutim, ona je praktično zaživjela tek nakon 1945. godine

---

* Silvijana Lukinić, dipl. iur., arhivist, voditelj vanjske službe, Državni arhiv u Varaždinu, Trstenjakova 7, 42000 Varaždin, Hrvatska.

** Ivana Posedi, prof., arhivist, voditelj Arhivskog sabirnog centra Koprivnica, Državni arhiv u Varaždinu, Trstenjakova 7, 42000 Varaždin, Hrvatska.

¹ Opća i nacionalna enciklopedija, sv. 1, str. 303.

ustrojem službe zaštite arhivskoga gradiva izvan arhiva ili popularno nazvane *vanjske službe*², te je takav pristup prema gradivu u nastajanju neminovno, s obzirom na veliku produkciju spisa koji nastaju u pisarnicama u današnje vrijeme, postupno doveo do potrebe vrednovanja vrsta gradiva koje će nakon određenog broja godina biti predano u arhive.

Postupak vrednovanja propisan je *Pravilnikom o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva*³ ovako: "Vrednovanje je postupak kojim se procjenjuje vrijednost zapisa i utvrđuje rok do kojega će se čuvati određena vrsta gradiva ili jedinice gradiva, te se određuje postupak sa svakom vrstom odnosno jedinicom gradiva po isteku roka čuvanja"⁴. U istom se *Pravilniku* također navodi: "izrada posebnog popisa s rokovima čuvanja sukladno razredbenom nacrtu obveza je svakog stvaratelja gradiva."⁵ U sljedećem stavku istog *Pravilnika* i članka propisuje se: "Stvaratelj gradiva obavezan je prijedlog posebnoga popisa s rokovima čuvanja, kao i svaki prijedlog za izmjenu popisa, dostaviti nadležnom arhivu na odobrenje. Nadležni arhiv obavezan je izdati riješenje o odobrenju posebnog popisa najdulje u roku od 60 dana od dana zaprimanja prijedloga popisa."⁶

Radom u vanjskoj službi javljaju se neka pitanja na koja se odgovori ne mogu naći u zakonskim propisima, a jedno od njih bila bi raspodjela odgovornosti između arhiva i stvaratelja u postupku vrednovanja odnosno izrade posebnog popisa.

Josip Kolanović navodi u svom stručnom članku, "izvršitelj i predmet vrednovanja stavljaju se u središte teorijske rasprave o vrednovanju", a "utvrđivanje uloge arhivista u vrednovanju arhivskoga gradiva dovelo je do različitih teorija, ciljeva i metodologije vrednovanja, pri čemu imamo tri osnovna tipa teorijskog pristupa:

- a) uprava određuje što će se čuvati, a arhivisti su samo čuvari onoga što su dobili od uprave (naglasak je na *primarnoj vrijednosti* zapisa);
- b) arhivisti utvrđuju vrijednost svih zapisa (polazi se prvenstveno od *sekundarne vrijednosti*) i
- c) suradnja uprave i arhivista ili rad profesionalnih arhivista u tijelima stvaratelja arhivskog gradiva".⁷

Te se teorije počinju razvijati u 19. i 20. stoljeću, a zapravo aktualne su i danas, s tim da smo u sustav uveli obvezu dostave posebnog popisa arhivima na odobrenje, čime smo potvrdili odabir teorije suradnje uprave odnosno stvaratelja i arhiva.

---

² Darko Rupčić (2002). *Stanje i prioriteta rada arhivske vanjske službe u Hrvatskoj*. Arhivski vjesnik, br. 45, Zagreb, str. 11.

³ NN 90/02.

⁴ *Pravilnik o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva* (2002). Narodne novine, br. 90, čl. 2, st. 1.

⁵ Isto, čl. 11, st. 3.

⁶ Isto, čl. 11, st. 4.

⁷ Josip Kolanović (1995). *Vrednovanje arhivskog gradiva u teoriji i praksi*. Arhivski vjesnik, br. 38, Zagreb, str. 11.

2 ŠTO ZA STVARATELJE ZNAČI OBVEZA DOSTAVLJANJA POPISA?

Bez obzira na to što je izrada pravilnika i posebnog popisa propisana *Pravilnikom*⁸ većina kategoriziranih stvaratelja nije upućena u tu svoju obvezu, te ih arhivi moraju upozoravati da izvrše svoju obvezu. Arhivi na različite načine upozoravaju stvaratelje na njihovu zakonsku obvezu, najčešće prilikom nadzora, a poneki i pismenim obavijestima, a jako mali broj stvaratelja se samostalno sjeti da je to i njihova zakonska obaveza.

Navedeni popis bi im trebao biti pomoć u radu, a ne opterećenje, s obzirom da je *Pravilnikom*⁹ propisana obveza odabiranja i izlučivanja gradiva kojemu je istekao rok čuvanja i to najkasnije 5 godina od posljednjeg provedenog postupka,¹⁰ a koje je nemoguće provesti bez posebnog popisa. No i tu stvaratelji ne poštuju propis, te ne pristupaju izlučivanju dok nisu primorani zbog zatrpanih spremišta, a neki čak i ponosno ističu da ništa ne bacaju i da sve čuvaju, a s takvim stavom u isto vrijeme izbjegavaju obvezu vrednovanja gradiva, odnosno obvezu izrade popisa.

Kad se pojedini stvaratelji zbog primoranosti, bilo zakonske bilo zbog zatrpanog spremišta, odluče izraditi popis vrlo često pošalju na odobrenje arhivu popis koji su prepisali od srodnih stvaratelja bez obzira što pojedine vrste gradiva ni ne posjeduju, a u isto vrijeme pojedino gradivo koje posjeduju nedostaje na popisu, a taj nedostatak primijete kod izlučivanja gradiva ili to primijete arhivisti prilikom pregledavanja popisa dostavljenog na odobrenje. Isto tako, stvaratelji često izrade manjkave popise koji obuhvaćaju samo opće dokumente, a propuste odrediti rok čuvanja velikoj cjelini specifične dokumentacije koja se odnosi na njihovu djelatnost.

Kod stvaratelja, zaposlenici koji su zaduženi za pisarnicu i pismohranu često imaju neodgovarajuće obrazovanje, ne poznaju uredsko poslovanje, a na tečajeve u arhiv upućuju se djelatnici koji obavljaju samo jedan uski dio poslova vezanih za dokumentaciju kao što je na primjer čuvanje gradiva u pismohrani, pa se stoga prilikom redovitog nadzora ustanovi da zbog neadekvatnog vođenja uredskog poslovanja i nepostojanja razredbenog plana dokumentacije nije moguće izraditi upotrebljiv popis.

Pojedini stvaratelji nisu obvezni primjenjivati Uredbu o uredskom poslovanju, pa stoga misle da ne moraju imati ni razredbeni plan, ali razredbeni plan podloga je za izradu posebnog popisa, zato je u *Pravilniku* jasno propisana "izradba posebnog popisa s rokovima čuvanja sukladno razredbenom nacrtu"¹¹. Jasno je da bez razredbenog plana nema uredne i organizirane dokumentacije, te je nemoguće izraditi odgovarajući poseban popis.

S obzirom na tako kaotično stanje na terenu pojedini stvaratelji ni ne znaju odakle započeti izradu popisa. Isto tako pojedini ni ne razmišljaju o izradi bilo kakvog razredbenog plana, koji bi bio podloga izradi posebnog popisa, pojedini čak ni ne oblikuju predmete, a kamo li dosjee, smatraju to nepotrebnim, iako se ni oni sami ne snalaze u vlastitoj dokumentaciji, a dokumente traže po urudžbenom zapisniku prema svojem sjećanju, a ne razmišljaju o tome što će biti sa tom dokumentacijom i tko će se u njoj snaći kad oni više ne budu radili na tom radnom mjestu ili kad se ta dokumentacija preda arhivu. Tek kada im se postavi takvo pitanje poneki počinju

⁸ *Pravilnik o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva (2002) Narodne novine, br. 90.*

⁹ *Isto.*

¹⁰ *Isto, čl. 12, st. 1.*

¹¹ *Isto, čl. 11, st. 3.*

shvaćati da nisu samo oni te osobe koje se trebaju snalaziti u dokumentima, i tek onda shvate potrebu izrade razredbenog plana, ali ih u tome ne podrže rukovoditelji, pa se nastavlja po starome.

3 KAKO STVARATELJI RIJEŠAVAJU OBVEZU IZRADE POPISA

Razmišljajući o tako nemarnom i neodgovornom odnosu stvaratelja prema vrednovanju vlastitog gradiva, na koje smo naišli prilikom obavljanja nadzora nad stvarateljima nismo se mogli ne zapitati jesu li i drugi primijetili takve propuste kod stvaratelja na svom području, te na koji način, s obzirom na situaciju, stvaratelji udovoljavaju rješavanju svojih obaveza.

Prilikom anketiranja voditelja vanjskih službi hrvatskih arhiva primijetili smo:

- a) da je većina napomenula, iako to nismo ni pitali, da stvaratelji prepisuju popise od srodnih ustanova; stoga smo zaključili da je to najčešći način udovoljavanja obvezi izrade popisa;
- b) da su stvaratelji tražili od arhiva da im izrade popis i to čak kod 50 % anketiranih voditelja vanjskih službi, a polovica od njih je pristala izraditi im popis uz naknadu;
- c) dio stvaratelja ipak se odlučuje na samostalnu izradu popisa uz pomoć arhivista, a pri anketiranju smo ustanovili da mali broj djelatnika vanjskih službi ne želi dati sugestije o rokovima čuvanja gradiva nego ih upućuju na zakone, dok jedan manji dio proučava detaljno zakone njihove djelatnosti, a ostali pokušavaju u suradnji s njima odrediti rokove čuvanja.

Iz te ankete zaključili smo da stvaratelji taj posao obave reda radi, da zadovolje zakonsku obvezu, zanemarujući da je odgovornost stvaratelja u vrednovanju njegove vlastite dokumentacije konkretna, a šteta koja nastane, ako se pogrešno odredi vremenski rok čuvanja dokumenta i uništi ga se prerano, može se utvrditi, jer može doći do gubitka ili umanjenja prava pojedinaca ili gubitka prava stvaratelja, ali i do prekršajnih odnosno kaznenih sankcija, a stvaratelji ne mogu prebaciti odgovornost na arhiviste.

Stvaratelji posao izrade popisa shvaćaju olako, ne vide korist od tog popisa, gradivo koje nastaje kod njih smatraju gradivom od trenutne koristi za njih, ne gledajući pritom na povijesnu vrijednost tog gradiva, zapravo ni ne vide što je tu trajno vrijedno. Nasuprot tome odgovornost arhivista u postupku vrednovanja je odgođena, sankcija nema, ali zato profesionalnost arhivistu nalaže da sačuva objektivan pogled na gradivo u nastajanju, s tim da se njegova procjena vrijednosti dokumenta može poklopiti s procjenom stvaratelja, ali i ne mora, jer arhivisti imaju širi krug kriterija vrednovanja.

Većini stvaratelja je bitna dokumentacija zbog koje mogu snositi financijske gubitke, dok ostalu dokumentaciju većina zanemaruje, a ono na što oni najčešće ne obraćaju pozornost je povijesna važnost dokumenata, pa nije rijetko da je radni primjerak zapisnika pojedinih tijela i jedini primjerak.

Iako bi se arhivisti ponajprije trebali pobrinuti za gradivo trajne vrijednosti, a stvarateljima ostaviti određivanje vrijednosti gradivu ograničenih rokova čuvanja, iz ankete smo zaključili da većinu stvaratelja prvenstveno interesira koliko odrediti rok čuvanja financijsko-računovodstvenoj dokumentaciji, a arhivi im daju savjete i preporuke i za taj dio dokumentacije, pa ispada da su arhivi zapravo preuzeli na sebe

vrednovanje cjelokupne dokumentacije jednog stvaratelja. Arhivi su u neku ruku na sebe preuzeli taj dio posla i time što je *Pravilnikom*¹² propisano da Hrvatsko arhivsko vijeće na prijedlog Hrvatskog državnog arhiva donosi opći i granske popise.

4 KAKO SE ARHIVI POSTAVLJAJU PREMA STVARATELJIMA PRI IZRADI POPISA

S obzirom da su arhivi na sebe preuzeli izradu općeg i granskih popisa, koji nisu još doneseni, nastoje upotpuniti tu prazninu pomažući stvarateljima pri izradi popisa, iako bi možda u središtu interesa arhiva trebalo biti ponajprije gradivo trajnog značenja.

Hoće li se problem u potpunosti riješiti donošenjem općih i granskih propisa?

Kad pogledamo situaciju na terenu, primjećujemo da bi bilo vrlo teško primijeniti opći i granske popise kod onih stvaratelja koji nemaju dobro razrađen razredbeni plan dokumentacije, što je manji problem kod obveznika Uredbe o uredskom poslovanju,¹³ a izrazit kod ostalih stvaratelja. Osim tog česta promjena zakona koji određuju rokove čuvanja pojedinoj vrsti dokumentacije utjecat će na valjanost općeg i granskih popisa, zbog čega će ih trebati usklađivati sa zakonom.

Pitamo se ne bi li bilo bolje da arhivi izrade samo opći i granske popise za dokumente trajnog značenja, a ostalo ostave u nadležnosti stvaratelja i njihovih središnjih službi.

Što ukoliko stvaratelji ne budu mogli primijeniti opći i granske popise, jer nemaju izrađen razredbeni plan i imaju neorganiziranu dokumentaciju, bi li trebali tada arhivi na sebe preuzeti izradu i njihovih razredbenih planova kako bi oni mogli valjano iskoristiti opći i granske popise, jer su arhivi svjesni da će jedino brigom za cjelovitu dokumentaciju postići da se za budućnost sačuva gradivo trajnog značenja? Kako zapravo stvarateljima objasniti da je neko gradivo trajnog značenja važnije za arhive nego ono s ograničenim rokom čuvanja, kad im pomožemo podjednako u određivanju rokova čuvanja kako u gradivu trajnog značenja tako i u gradivu ograničenog roka čuvanja? Iz tog našeg stava shvaćaju li stvaratelji zapravo koja je funkcija arhiva?

5 VREDNOVANJE GRADIVA S GLEDIŠTA ARHIVA I STVARATELJA

U praksi je prevladala aktivna uloga arhiva pri vrednovanju gradiva, počevši od obveze izrade općeg i granskih popisa, koju su preuzeli arhivi.

Anketiranjem voditelja vanjskih službi arhiva zaključili smo da većina arhiva stvarateljima vrlo često daje sugestije s određivanjem rokova čuvanja cjelokupnog gradiva, ne samo onog trajnog značenja, a neki čak ugovaraju izradu cjelokupnog popisa. Prilikom ispitivanja zaključili smo da većinu arhiva stvaratelji pitaju koliko da odrede rok čuvanja za sve vrste gradiva, ali je 50 % ispitanih arhivista reklo da ih češće pitaju za gradivo stvarateljeve djelatnosti, 40 % je reklo da ih češće pitaju za vrednovanje gradiva opće dokumentacije odnosno uglavnom financijsko-računovodstvene dokumentacije, dok je 10 % voditelja vanjskih službi reklo da dobivaju podjednako upite za opću dokumentaciju i gradivo stvarateljeve djelatnosti.

---

¹² *Pravilnik o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva (2002). Narodne novine, br. 90, čl. 9 i 10.*

¹³ *Uredba o uredskom poslovanju (2009). Narodne novine 07/2009.*

Prema viđenom zaključujemo da stvaratelji ne shvaćaju koja je uloga arhiva pri vrednovanju gradiva, pogrešno smatraju da arhivi umjesto njih trebaju proučavati zakone koji propisuju rokove čuvanja dokumentacije i davati im gotove odgovore, što znači da bi i arhivi prema njihovom mišljenju trebali snositi odgovornost u određivanju rokova, zato mislimo da bi ih trebalo kod odobrenja popisa upozoriti napomenom da za rokove propisane tim popisom odgovaraju oni sami. U stvari arhivi ne bi trebali obraćati preveliku pozornost na gradivo ograničenog roka trajanja, već se usredotočiti na gradivo trajne vrijednosti.

Gotovi svi arhivi daju stvarateljima ogledne primjerke posebnih popisa, a ukoliko baš traže da arhivi izričito odrede rok čuvanja gradiva 80 % im određuje rok čuvanja kako proučavanjem zakona tako i na temelju iskustva i općih arhivskih načela vrednovanja, a 20 % arhiva ih upućuje na zakone iz kojih će sami iščitati rok čuvanja gradiva, što smatramo najboljim pristupom, jer na taj način stvaratelji sami određuju rokove čuvanja prema zakonu i time prihvaćaju svoju odgovornost.

Oni arhivisti koji aktivno sudjeluju u izradi popisa osim proučavanja zakona i primjenjivanja arhivskih načela ulažu trud u istraživanje dokumenata i funkcije stvaratelja, a vrlo često moraju utvrđivati što se krije u nazivu pojedinih stavki u posebnom popisu. Kako bi otkrili što se krije pod određenim nazivom arhivisti vrlo često kontaktiraju stvaratelje da im pojasne naziv ili odlaze kod stvaratelja, da izvrše uvid u gradivo i utvrde o kojoj se vrsti dokumentacije radi, što zapravo oduzima i podosta vremena, a ako još k tome dodamo da dokumentacija niti nije označena nazivom iz predloženog popisa nego je izgubljena pod oznakom "opća pošta" ili "ulazni dopisi" i slično jer ne postoji razradbeni plan razvrstavanja dokumentacije, dolazimo do još jednog dodatnog problema - što s tim popisom?

Većina anketiranih arhivista rekla je da češće imaju primjedbe na rokove čuvanja opće dokumentacije pri čemu je većina istakla financijsko-računovodstvenu dokumentaciju, dok manji dio njih ima primjedbe na gradivo stvarateljeve djelatnosti, isto tako događa se da se tek kod izlučivanja primijeti da rokovi iz posebnih popisa nisu u skladu sa zakonom i tada su primjedbe najčešće na financijsko-računovodstvenu dokumentaciju.

Dogodilo se u par slučajeva da su arhivisti dobili prigovor zbog povrede interesa pojedinaca, do koje je došlo izlučivanjem gradiva s ograničenim rokom čuvanja. To govori o tome da u javnosti postoji predodžba da su arhivi odgovorni za vrednovanje i izlučivanje gradiva ograničenog roka trajanja koliko i stvaratelji, možda čak i više od stvaratelja, što nije istina, jer stvaratelji odgovaraju za poštivanje zakonom propisanih rokova, a arhivi trebaju brinuti da se zaštiti i čuva gradivo trajnog značenja.

6 ZAKLJUČAK

Prema Pravilniku o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva (2002) bi stvaratelji trebali sami odrediti vrijednost svog gradiva, a arhivi se pojavljivati u ulozi zaštite društvenih interesa i primjenom općih arhivskih načela upotpunjavati vrednovanje koje su predložili stvaratelji, a ti prijedlozi arhiva bi se trebali prvenstveno odnositi na gradivo trajnog značenja, a ne na gradivo sa ograničenim rokom čuvanja.

Teoretski bi to značilo suradnju arhivista i stvaratelja prilikom određivanja vrijednosti gradivu od povijesnog značenja, ali u praksi često arhivisti preuzimaju aktivnu ulogu, pa obavljaju i onaj dio posla koji trebaju odraditi stvaratelji. Arhivi su

na to prisiljeni jer su zainteresirani da stvaratelji pravilno obave posao vrednovanja i propišu rokove čuvanja izradom posebnog popisa, a sve u cilju zaštite gradiva od trajnog značenja.

S obzirom da arhivi pomalo preuzimaju posao stvaratelja, preuzimaju li i odgovornost za moguće neželjene posljedice neadekvatnog vrednovanja, koje ne utječu samo na stvaratelja nego i na javne interese i interese pojedinaca?

Bez obzira na naše dobre namjere kod izrade općeg i granskih popisa mislimo da bi se trebali ipak ograničiti na izradu popisa koji bi trebao sadržavati samo gradivo trajnog značenja, a propisivanje rokova gradivu ograničenog roka čuvanja prepustiti stvarateljima i njihovim središnjim službama. Na taj bi se način prisililo stvaratelje da počnu odgovorno brinuti o velikoj količini gradiva koje nastaje svakodnevno, da prilikom izrade dokumenata odrede njegovu vrijednost i prema takvom se odnose sa odgovornošću, a ne da arhivi preuzmu brigu o cjelokupnom gradivu u nastajanju i mole stvaratelje da se odgovornije odnose prema gradivu od trajnog značenja.

LITERATURA

- *Pravilnik o vrednovanju te postupku odabiranja i izlučivanja arhivskog gradiva (2002). Narodne novine, br. 90/2002.*
- *Uredba o uredskom poslovanju (2009). Narodne novine 07/2009.*
- *Opća i nacionalna enciklopedija u 20 knjiga, Pro leksis i Večernji list, Zagreb, sv. 1.*
- *Josip Kolanović (1995). Vrednovanje arhivskog gradiva u teoriji i praksi. Arhivski vjesnik, br. 38, Zagreb, str. 7-22.*
- *Darko Rupčić (2002). Stanje i prioriteti rada arhivske vanjske službe u Hrvatskoj. Arhivski vjesnik, br. 45, Zagreb, str. 11-17.*

SUMMARY

APPRAISAL OF ARCHIVES - WHERE DO CREATORS' OBLIGATIONS END AND ARCHIVES' OBLIGATIONS BEGIN?

The creators who nowadays produce large amounts of records due to the rapid development of technology, are obliged to appraise their records and the archives ought to help them in doing that. However, the situation in the field is quite different and according to our research, the archives take on more and more duties from making general and branch lists to helping in making special lists and appraising the material with limited retention periods together with the records of archival value. Should the situation really be like this or should the Archives only focus to make general and branch lists which would comprise only the records of archival value?

Will the creation of general and branch lists solve the problem of appraisal? Considering the situation in record offices where creators lightly accept their duty to produce a special list with retention periods, which is intended to be a help in their work, not a burden, so they shift the obligation to the Archives and the Archives, in order to preserve the records with permanent value, also take over the care to evaluate all emerging material. Therefore, there is an impression in the public that Archives also bear responsibility for the damage caused by the disposal of records with limited retention periods, although legally this responsibility lies at the creator.